

DANSK KVINDESAMFUND
Niels Hemmingsensgade 10
1153 København K

LANDSFORMANDENS BERETNING

Landsmødet 30. maj og 1. juni 1969

På landsmødet i fjor var det målsætning, der prægede debatten. Hvis vi skulle finde et sammenfattende ord for det, vi indadtil har beskæftiget os med i det forløbne år, bliver det måske image.

Eller sagt på dansk - DKs ansigt udadtil. Forsøget på at finde løsningen på det problem, at vi har en ide og en målsætning som alle anerkender. Meget få i Danmark i 1969 ville for alvor løfte deres røst i protest mod kønnenes fulde ligestilling. Eller mod det enkelte menneskes ret til at leve efter sine personlige anlæg og blive bedømt efter sine egne evner, uanset køn. Dette er endog en anerkendt menneskerettighed. Men at der trods det i en del menneskers øjne er noget odiøst, eller kuriøst ved at gøre noget for at få denne menneskerettighed, denne ligestilling, praktiseret og respekteret.

Kvindesagen har overlevet sig selv, "kvindesag er overflødig i vor tid", siger man, flot og henkastet. "Jeg er ikke kvindesagskvinde", siger kvinder der takket være kvindesagen har råd til at sige det.

Men kvindesagen er ikke overflødig, så længe kvindeløn i Danmark kun er 70% af mandsløn - trods et forhøjet dyrtidstillæg. Så længe kvinderne er arbejdsmarkedets store lavtlønsgruppe. Så længe over 300.000 deltidsskæftede kvinder savner mulighed for optagelse i arbejdsløshedskasse. Så længe de unge gifte koner der går ud i produktionen og sætter nationalindkomsten og skatteindtægterne op, skal betragte det som en nåde at få deres børn på daginstitution - og den hjemmearbejdende mor slet ikke betragtes som berettiget til en børnehaveplads. Så længe erstatningen for en mistet mandlig forsørger efter domstilspraksis er 30 gange så høj som for en mistet hjemmearbejdende kvindelig forsørger. Så længe hustruen i ægteskabskommissionens betænkninger konsekvent betegnes som "den svagere part". Så længe det politiske system ikke vil åbne sig, så kvinderne virkelig kan komme til at tale deres egne interesser i kommunalråd og folketing.

Og der er noget besynderligt i, at man sommetider næsten skal forsvare, at man gør noget aktivt for at ændre disse uligheder.